

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 6-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 17 (303)

Середа, 25 квітня 1973 р.

Ціна 2 коп.

У фонд п'ятирічки — значить у фонд миру

Радянські люди відзначили 103-річницю з дня народження В. І. Леніна ударною працею на комуністичному суботнику. Мільйони радянських людей працювали на своїх робочих місцях, видаючи продукцію надплан. У фонд третього, вирішального року п'ятирічки відраховано мільйони карбованців.

На коротеньких митингах, які були організовані перед початком роботи, згадувалися перші комуністичні суботники в роки громадянської війни. Великим почином назвав В. І. Ленін перший комуністичний суботник московських залізничників. Більше півстоліття пройшло з того часу, а іскри великого почину не гаснуть і понині, дають свої відчутні плоди.

У загальний доробок країни внесли свій посильний вклад і трудівники Українського товариства глухих. На всіх 44 учбово-виробничих підприємствах суботник пройшов дружно й організовано. Взяті напередодні «червоної суботи» зобов'язання значно перевиконані.

До редакції надходять повідомлення про те, як пройшов комуністичний суботник. Ось передають із Донецька: колектив УВП в цей день випустив продукції на 12 тисяч 600 карбованців, із 495 робітників 422 працювали на своїх робочих місцях, у фонд п'ятирічки перераховано 1096 карбованців. У цей день швей Сімферопольського учбово-виробничого підприємства пошили 110 костюмів, 2700 штук інших виробів на суму 3496 карбованців.

Дружно й організовано працювали мебельники Дрогобича, Ровно, Брод, Ужгородського УВП-1, Одеського УВП-1. Мебельники Дрогобичського УВП в цей день виготовили продукції на 3300 карбованців, сто дев'ятнадцять чоловік працювало на своїх робочих місцях. Бродівське, Одеське УВП-1 випустили меблів на 6000 карбованців. Ударно працювали швей Івано-Франківського УВП, видавши продукції на 20 тисяч карбованців.

Остаточні дані про кількість виробленої продукції та сума вартості її будуть визначені пізніше. Сьогодні ж з упевненістю можна сказати, що комуністичний суботник був справжнім святом праці, що він ще вище підніс прапор соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань третього року п'ятирічки, що він був чудовим подарунком Батьківщині напередодні Першого травня.

В ці дні, що залишилися до 1-го травня, колективи учбово-виробничих підприємств Товариства ще ширше розгортають змагання з тим, щоб достроково завершити план квітня, дати продукції більше, кращої і дешевшої.

Зустріти 1 травня — День Міжнародної солідарності трудящих новими виробничими успіхами — таке завдання сьогоднішнього дня. Ширше розгорнути соціалістичне змагання в кожному цеху, бригаді, боротись за зміцнення трудової дисципліни, достроково завершувати щоденні завдання — означає: збільшувати матеріальний фонд п'ятирічки, кріпити міць Батьківщини і справу миру у всьому світі.

По-ударному несе передтравневу трудову вахту ветеран праці, штампувальник електроарматурного цеху Донецького учбово-виробничого підприємства П. В. Приходько.

Його продукція завжди відмінної якості.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ДИПЛОМ ВРУЧЕНО

Перетворюючи в життя рішення XXIV з'їзду КПРС, трудівники Полтавського учбово-виробничого підприємства № 1, як і всі члени нашого Товариства, наполегливо борються за підвищення ефективності громадського виробництва, вишукують нові резерви зростання продуктивності праці, підвищення якості вироблюваної продукції.

Новим трудовим підйомом розпочав колектив підприємства третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки. Так, за перший квартал нинішнього року план реалізації продукції виконано на 108,5 процента, відповідно виконано і план по швейних виробках на 106,4 процента.

Широко розгорнуте на УВП соціалістичне змагання дає позитивні результати. Щомісяця підводяться підсумки соціалістичного змагання. Бригади беруть конкретні зобов'язання, які, як показала практика, завжди виконуються. На початку цього року колектив УВП взяв підвищені зобов'язання. Так, передбачається в цьому році випустити продукції на 3 мільйони 258 тисяч карбованців і виконати річний план до 20 грудня. І ці високі зобов'язання під силу колективу. Адже на підприємстві працює дві бригади комуністичної праці, які очолюють майстри В. Заливадна та Л. Гладка, шість «Майстрів—золоті руки», серед яких прізвище відомої всьому колективу Г. Бовенко, фотографія якої прикрашає як Дошку Пошани УВП, так і Дошку Пошани обласного відділу, а також несуть трудову вахту 206 ударників комуністичної праці. Серед них настільки

Н. Бондаренко, Л. Курочка, різальник М. Лебідь, швей-мотористки Н. Волійська, Н. Забережия та багато інших.

Передовики підприємства постійно добиваються відмінних показників в підвищенні продуктивності праці і якості вироблюваної продукції, у впровадженні малої механізації тощо.

Свою практичну діяльність по підвищенню якості, надійності виробів, колектив УВП нерозривно пов'язує з технічним переобладнанням підприємства, реконструкцією устаткування, впровадженням у виробництво нової техніки й технології, технічного переозброєння. На УВП було впроваджено 67 заходів, спрямованих на покращення якості виробів, підвищення продуктивності праці, покращення культури виробництва.

Так, у 1972 році було встановлено 15 швейних швидкохідних машин 97 класу, 40 швейних машин 22-АМ класу, 2 швейні машини 22-В класу. Крім того, реконструйовано й впроваджено 26 одиниць машин і пристосувань.

Постійну увагу колектив підприємства приділяє питанню культури виробництва. За неї на УВП відповідає кожний робітник. Така постановка справи, коли кожний відповідає за спільне, дала позитивні результати. Так, в 1970 році підприємству було вручено Диплом ЦП УТОГ «За високу культуру виробництва», в 1971 році УВП було нагороджено Дипломом ВЦРПС, як переможця у Всесоюзному громадському огляді за

високу культуру виробництва і в 1972 році підприємство підтвердило високі нагороди—колективу було знову вручено Диплом ЦП УТОГ «За високу культуру виробництва».

Одним з головних заходів в боротьбі за високу культуру виробництва, колектив Полтавського підприємства вважає питання про постійне підвищення якості вироблюваної продукції.

Рішення цього важливого питання, як здача продукції з першого пред'явлення, дало можливість колективу досягнути високих показників.

Так, протягом трьох років підприємство не має жодної рекламції від споживачів, здача продукції з першого пред'явлення зросла з 75 процентів до 90, а випуск продукції I сорту з 99 процентів до 99,5.

Ці досягнення свідчать про те, що на УВП серйозно ставляться до цього питання. Кожний робітник вимогливо відноситься до дорученої йому операції, розуміє, що від його праці залежить честь заводської марки.

Колектив Полтавського УВП-1 впевнено крокує до успішного виконання планів третього року дев'ятої п'ятирічки, працює з повною віддачею, наполегливо бореться за високе звання «Підприємство комуністичної праці».

С. РИБАЛКО,
старший інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

Л. КУЗЬМИНА,
інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

ЗМАГАННЮ — ШИРОКИЙ РОЗМАХ

ТРЕТІЙ, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки члени УТОГ Сумщини, як і весь радянський народ, розпочали з великим творчим піднесенням та ентузіазмом.

Виробничі підприємства області успішно справляються з поставленими завданнями третього року п'ятирічки. За три місяці понад план виготовлено продукції на 18 тисяч карбованців. Високих показників добилися бригади Є. І. Гузеві з Конотопського УВП, Є. І. Зіненко з Сумського УВП, бригада столярів В. Марченка на Лебединському УВП та інші.

В цих бригадах багато хороших виробників, які працюють з випередженням виробничого графіка. До них слід віднести швачку Конотопського УВП О. М. Доценко, яка працює в рахунок травня, А. Д. Пістунова з Сумського УВП, що працює в рахунок червня, Л. Я. Бутволєнко — швачка Сумського УВП, А. С. Троценко — швачка Конотопського УВП, А. Н. Касимов — столяр Лебединського УВП і багато інших.

Всі вони вносять гідний внесок

у виконання планів дев'ятої п'ятирічки. Приємно дивитися як дружно і злагоджено працюють ці люди. І це не випадково. Тільки на Конотопському УВП трьома цехами за рішенням президії обласного відділу робітників місцевості і комунально-побутових підприємств присвоєно високе звання «Цехів високої культури».

Основна фігура в цеху — майстер. Він організатор виробництва на своїй ділянці роботи. Одним з таких організаторів, яким пишається колектив, є Василь Гнатюк Марченко — «Майстер—золоті руки». На Лебединському УВП він працює з 1944 року. Всі свої знання, сили і досвід він віддає організації виробництва. Крім особистих якостей він відзначається дисциплінованістю, старанністю, бере активну участь в громадській роботі.

З 590 чоловік, що працюють на підприємствах, соціалістичним змаганням охоплено 534 чоловіка,

з них 213 — ударників комуністичної праці. Борються за це звання 238 чоловік. Звання «Колектив комуністичної праці» присвоєно 9 бригадам, двом цехам, двом ділянкам. Виборюють це звання 13 бригад.

З кожним днем набирає силу змагання за професіями «Майстер—золоті руки», «Ветеран праці», «Кращий молодий робітник» і т. д. Двом культзакладам і трьома міжрайвідділами УТОГ присвоєно звання «Колектив високої культури обслуговування». Шість міжрайвідділів борються за це звання.

Президія обласного відділу УТОГ серйозну увагу приділяє соціалістичному змагання сільських первинних організацій. Зростають ряди здібних голів первинних організацій, які проводять роботу на громадських засадах. До них слід віднести Середино-Будську первинну організацію, яку очолює Є. П. Сафронова, Кролевецького МРВ, Низовську і Хотенську пер-

винні організації, які очолюють М. Я. Булич та В. І. Профатило, голову Тростянецької первинної організації Ахтирського МРВ С. Ф. Шелковського і багато інших.

Важливою умовою дійовості змагання — є постійне заохочення його учасників. Не секрет, якщо до цього часу на підприємствах існує такий порядок, коли премії розподіляються за принципом — хай по п'ятирічці, але дати кожному, щоб нікого не скривдити. Я вважаю, що стимулююче значення такої премії не йде на користь справі.

А кого частіше всього позбавляють премії? Відстаючих робітників, тих, хто не виконує змінних завдань? Зовсім ні. Премії хай і у менших розмірах, але одержують і вони.

При вирішенні питання про матеріальне заохочення людини, необхідно брати до уваги все: і його відношення до роботи, і процент виконання завдань, і його участь в громадській роботі. Премія в

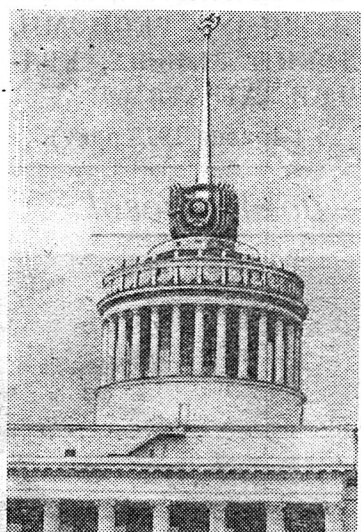
усіх випадках повинна бути нагородою, а не надбавкою до зарплатної плати.

У нас немало зроблено і робиться для популяризації досягнень кращих трудівників, бригад, ділянок, багато ще слід зробити. У клубних працівників є немало можливостей для виконання цього завдання. Вони виступають активними застрілками змагання — допомагають його гласності, розповідають про передовий досвід кращих трудівників, на їхньому прикладі підтягують відстаючих. Засвоєння нового допоможе підняти культуру виробництва, виховати в людей комуністичне відношення до праці.

Перед культзакладами постає завдання — всіма формами масово-політичної роботи спрямувати енергію робітників на вирішення завдань п'ятирічки, дальшу мобілізацію наших резервів — в цьому сьогодні основні завдання пропаганди соціалістичного змагання.

А. МИШИНЦЕВ,
голова Сумського обласного відділу УТОГ.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ЯРМАРОК. Звітують мебльовики УТОГ

ЯК УЖЕ ПОВІДОМЛЯЛОСЬ в нашій газеті, з 9 по 20 квітня на Виставці досягнень народного господарства УРСР проходив оптово-закупівельний промисловий ярмарок, на якому торговельні організації України уклали договори на закупівлю у підприємств республіки меблів та ліжок металевих на 1974 рік. Цей ярмарок був разом з тим звітом про боротьбу за поліпшення якості товарів широкого вжитку й на УВП.

Від Українського товариства глухих представляли зразки своєї продукції 12 учбово-виробничих підприємств, з яких дев'ять таких, що спеціалізуються на випуску меблів, решта — на виготовленні ліжок.

Треба сказати, що відкриттю ярмарку передувала діяльна під-

готовка: було погоджено асортимент продукції, яку УВП вироблятимуть у 1974 році, встановлено строки виготовлення зразків, вибірково проведено перевірку виготовлення їх безпосередньо на місцях, погоджено з інститутом «Укрдіпромебл» місце експозиції зразків у повітренадувному павільйоні, встановлено для УВП строки заведення й розстановки зразків, продумано питання художнього оформлення інтер'єрів, боксів, відведених для експозиції зразків.

Однак, підсумовуючи роботу ярмарку, слід підкреслити й те, що

не всі підприємства приділили достатньо уваги питанням підготовки до проведення його. Так, із запізненням на день були доставлені зразки Черкаського і Миколаївського УВП. А енаківці привезли їх аж на два дні пізніше встановленого строку, й до того ж їх зразки були серед усіх представлених по якості найгіршими. Мали певні дефекти й експонати Ровенського УВП.

Враховуючи критичні зауваження працівників ЦП УТОГ, представники УВП вчасно усунули помічені дефекти на експонатах.

Бокси з мебльовими наборами були показово оформлені художніми реkvізитами. Вдало розставлені були також і вироби одиничного виготовлення. Врешті, при огляді виробів, експонованих підприємствами УТОГ, заступник міністра лісової та деревообробної промисловості УРСР П. П. Дурдинець та заступник директора інституту «Укрдіпромебл» І. В. Тельпук відмічали експозицію нашого Товариства як кращу.

Як же проходила сама торгівля? Оперативно, в перші дні роботи ярмарку погодили асортимент виробів і вже 13 квітня підписали договори на постачання у мережу торгівлі своїх виробів Комунарське, Ворошиловградське та Дніпро-дзержинське учбово-виробничі підприємства, які виготовляють ліжка металеві. У зв'язку з цим також варто відзначити, що при огляді вироблених цими УВП ліжок, ярмаркова комісія по відбору кращих за якістю зразків відзначила їх ліжка, як кращі на виставці й після огляду навіть запропонувала окремі моделі таких ліжок для виробництва на інших підприємствах республіки, які спеціалізуються на випуску ліжок металевих, заборонивши при цьому випуск тих, які вони представляли.

При укладанні договорів між мебльовими УВП та торговельними фірмами відчувалася певна напруженість. Справа в тому, що споживачі об'єктивно прагнули закупити у підприємств найкращі меблі, оздоблені сучасними матеріалами, меблі, які галузеві атестаційні комісії віднесли до першої категорії якості. Продавати такі вироби вигідно й самим підприємствам. Однак, повністю задовольнити бажання і покупців, і продавців, як виявилось, нема ще можливостей.

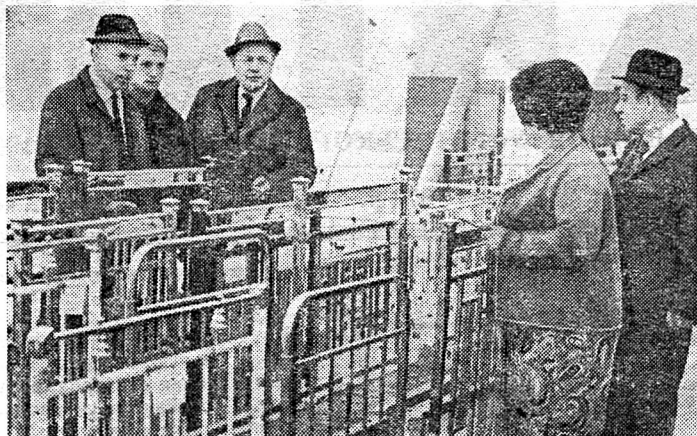
І все ж, Лебединське, Ужгородське-1, Черкаське, Одеське-1 та Енаківське УВП порівняно швидко закінчили основну роботу на ярмарку і вже 17 квітня уклали договори з торговельними організаціями на виробництво і продаж їм продукції в обсягах, передбачених техпромфінпланами УВП на 1974 рік.

Успішно справились з роботою на ярмарку й представники решти мебльових УВП.

Відрадно, що споживачі в основному схвально поставились до нових виробів наших підприємств і охоче включали їх у договори на закупівлю в 1974 році. Так, Миколаївське УВП представило мебльовий набір № 117, спроектований інститутом «Укрдіпромебл».

Цей набір включає п'ять виробів. Випуск його буде освоєно уже в другому півріччі цього року.

Ужгородське УВП-1 представило на ярмарок зразок буфета, виготовленого по проекту Б-156 (артикул 5858-У), який також розробив цей інститут, а також другий ва-

ріант буфета кухонного, спроектованого ПКБ УТОГ. Цей буфет було розглянуто комісією по відбору зразків і рекомендовано на розгляд художньої технічної ради ярмарку, яка схвалила його, але, на жаль, запропонувала випустити його тільки цьому УВП та й то лише протягом року, до остаточного встановлення ціни на нього. Таким чином Ужгородське УВП-1 уклало договори на постачання обох видів кухонних меблів на заплановану суму, але Ровенське УВП, яке планувало випустити буфети цієї ж нової моделі, розробленої ПКБ УТОГ, змушене було змінити свої плани і укласти договір з Ровенською фірмою «Меблі» на виробництво буфетів старої моделі (артикул 2637-У) та шаф книжкових, зразки яких представило на виставку одне з підприємств міністерства місцевої промисловості. На нові дивани-ліжка, виробництво яких передбачали ровенчани й зразки яких представили на ярмарок, також не вдалось підписати договір. Не захотіли торговельні організатори закупити й дивани-ліжка «Ладоса», які зараз випускає це УВП.

Вдало закінчили роботу на ярмарку по продажу своєї продукції львівські фірми «Меблі» й бродівські мебльовики.

Аналізуючи роботу республіканського ярмарку, слід відзначити його ділову атмосферу, обумовлену запитами споживачів, які об'єктивно вимагають від підприємств високоякісної продукції й не хочуть закуповувати продукцію, яка атестована по другій категорії якості. Цього вимагають і рішення партії та уряду, зокрема, XXIV з'їзду КПРС.

У вирішенні питань, спрямованих на поліпшення якості виробів для народу, зараз ми мусимо підходити по-партійному принципово. Це означає: або випускати продукцію високої якості, або докорінно змінювати технологію виробництва товарів широкого вжитку. Продукція, яку випускають підприємства країни, повинна бути по якості на рівні кращих світових зразків.

Загострив на це увагу й республіканський семінар учасників яр-

марку на якому, зокрема, піддавалася критиці система бездефектного виготовлення продукції і задача її з першого пред'явлення. Вона, як виявилось, не виправдала себе.

У доповіді на цьому семінарі доцент Львівського лісотехнічного інституту Емілія Рудольфівна Ян-

сон загострила увагу його учасників на тому, що кожне підприємство має розроблену технологію виготовлення продукції, але на цих же підприємствах відсутня технологія контролю за якістю виробництва її на потоці. Одночасно вона наголосила на тому, що питання поліпшення якості виробів — це не тільки народно-господарське питання, але разом з тим і політичне, адже на виправлення браку витрачається в цілому по країні дуже багато коштів.

На заміну цієї системи контролю за якістю Львівський лісотехнічний інститут розробив нову систему (АСУ), яка вже випробувана на Кишинівській фабриці № 6. Нова система контролю — науковообґрунтована і включає в собі елементи статистичних даних, математики, теорії вірогідності. Як і попередня система контролю за якістю, нова не виключає, а, навпаки, посилює відповідальність кожного члена колективу за погану якість виробів, поліпшує наочність у боротьбі за високу якість продукції. Вона цілком виключає знеосібку у виявленні винного за брак, посилює роль і відповідальність контролерів, налагоджувальників, майстрів, робітників, адміністрації підприємства, дає змогу аналітично слідкувати за об'єк-

тивною появою на потоці нестандартних деталей при мало помітному розладі верстатів і вчасно усувати причини, що породжують брак, вести профілактичну роботу.

Нова система контролю за якістю продукції на потоках зовсім не складна, її охоче впровадили в себе на підприємстві згадані кишинівські мебльовики. Практика показала, що нову систему аналітично-статистичного управління якістю виробів на потоці, слід сміливо і рішуче впроваджувати на всіх підприємствах республіки.

Думається, що підприємства УТОГ охоче візьмуться за вивчення досвіду молдавських мебльовиків і докладуть максимум зусиль у справі поліпшення продукції. Принаймні, вони вже добре відчували настрої споживачів з якими уклали договори на ярмарку. Якість товарів — це дзеркало УВП, в ньому при бажанні можна побачити всі недоліки колективу, а усунути їх — це почесна і відповідальна місія, обов'язок кожного члена виробничого колективу.

М. ПЕТРЕНКО,
заступник начальника виробничого відділу ЦП УТОГ.
А. БАРТКО,
кореспондент газети «Наше життя».

На фото: учасники республіканського ярмарку оглядають зразки продукції підприємств Товариства.
Фото І. ГАПСИНЕНКА.

СВЯТО ПРАЦІ

Комуністичний суботник на Котопольському учбово-виробничому підприємстві пройшов дружно й організовано. До «червоної суботи» заздалегідь були проведені відповідні приготування. Напередодні суботника в червоному кутку підприємства з доповіддю, присвяченій життю та діяльності В. І. Леніна, виступила головний інженер УВП Н. Т. Дикленко. З великою увагою присутні слухали про перші комуністичні суботники та про участь у них вождя революції.

Після закінчення мітингу трудівники УВП дружно приступили до роботи. Значна частина з них працювала на робочих місцях, інші — на упорядкуванні території підприємства.

250 костюмів, 150 плащів і 2600

рукавиць на суму 10 тисяч карбованців — такий внесок колективу УВП у фонд дев'ятої п'ятирічки.

Високі зразки комуністичного відношення до праці показали всі без винятку. Проте, хотілося б назвати кілька прізвищ. Серед них В. Якименко, О. Ончикенко, С. Півень, О. Забара, В. Петрикей, які були заспівувачами змагання.

Злагоджено пройшов суботник і на подвір'ї гуртожитку. Було розбито газони, обкопано дерева, пофарбовано огорожу. Після суботника хоча і втомлені, але задоволені трудівники підприємства раділи. Праця принесла їм весняну свіжість, оновленість і відчуття радості від зробленого.

Ф. САВЕНКО.

В просторій, святково прибраній їдальні Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей зібрався весь склад школи: учні, педагоги і вихователі, гості. Сьогодні в школі свято — учні дев'ятого класу вперше одержать паспорти — свідоцтва радянського громадянства.

Люба Олексієнко, Катя Паламарчук, Станіслав Таранець, Зіна Гуцалюк та інші стоять біля стола президії урочисті, схвилювані, стоять у трепетному чеканні, горді від значущості того, що тут відбувається.

І ось начальник паспортного стола Піщанського райвідділу міліції лейтенант Столярчук вручає перший паспорт. Його одержує

БУТИ ГРОМАДЯНИНОМ

учень дев'ятого класу Михайло Пустовійт.

...А перед тим протягом всього дня відбувалися хвилюючі зустрічі. На прохання учнів адміністрація школи через Вінницький обласний відділ УТОГ запросила на свято вручення паспортів колишніх учнів школи — токаря Вінницького заводу тракторних агрегатів Дмитра Крикливого і швею-резервістку Вінницької швейної фабрики Ганну Кукурудзу. Обласний відділ підтримав це хороше починання і Крикливий з Кукурудзою прийшли до школи, яку вони закінчили 20 років тому.

Першою їх зустріла найстаріша вчителька Акуліна Дмитрівна Есуюлова, що віддала роботі в школі 37 років. За своє довге життя вона виховала не одне покоління молоді і для неї справжньою радістю була зустріч через 20 років зі своїми учнями, їй приємно було дізнатися, що її праця не про-

пала марно — Д. Крикливий і Г. Кукурудза стали на своїх підприємствах кращими робітниками. Обоє вони нагороджені медалями «За трудову відзнаку», обоє — члени президії облвідділу УТОГ.

Потім були зустрічі з директором школи Василем Федорозичем Веретельником, завучем Людмилою Іванівною Зволейко, що пропрацювала в школі 17 років. Середньо зустріла своїх колишніх учнів вчителька української мови, Відмінниця народної освіти УРСР Ольга Григорівна Колесник.

А що вже говорити про дітей! Для них зустріч із старшими товаришами була світлою і радісною. Де б не були гості, їх скрізь оточували діти, розпитували про роботу на підприємстві, про долю інших випускників, про те, як вони вчилися у школі. В дитячих очах яскраво світилося захоплення і бажання бути схожими на своїх старших товаришів.

На свято до Піщанської спецшколи приїхали вчителі і вихователі Кисляцької спецшколи для слабобачущих дітей. Господарі показали їм класні і спальні кімнати, майстерні, ознайомили з навчальним процесом. У школі двадцять три класи, тридцять два вчителі і двадцять два вихователі. Про таке й мріяти не доводилося раніше, а нині на кошти, виділені Центральним правлінням УТОГ, споруджується додатково нове двоповерхове приміщення. Тут розмістяться нові класи й навчальні кабінети, спортивний зал. Турбот у дирекції багато, але це не обійде — адже в школі 220 учнів і в наявних приміщеннях вже тісно.

...Другий паспорт вже вручає Дмитро Крикливий. Він хвилюється і, може, тому особливо вагомим звучить його наказ своєму юному «хрещенику» — бути справжнім громадянином Радянського Союзу! Потім вручають паспорти Г. Кукурудзі, завуч школи Л. Зволейко. Ветеран народної освіти,

учасник Великої Вітчизняної війни Феодан Данилович Вербицький разом з паспортом вручає Григорію Кацапу подарунок — книгу з іменним написом.

До залу входять наймолодші — дошкільнята-першокласники. Вони дарують старшим товаришам живі квіти, сердечно вітають їх...

...Люди старшого покоління, юнаки воєнних років не знали таких свят і часто бувало так, що вони в 14—15 років одержували свої робочі паспорти — трудові книжки, і лише згодом паспорт громадянина рідної країни.

А чи були паспорти у красендонців-молодогвардійців — Олега Кошового, Сергія Тюленіна, Ульяна Громової... Може не встигли по молодості років одержати їх, але були громадянами Вітчизни в найвищому розумінні цього слова... Віряться, що день урочистого вручення паспортів назавжди залишиться в пам'яті і в серцях нових юних громадян, в пам'яті їх товаришів.

М. НИРОВ.

РАДІСТЬ ПОШУКУ

Іван Васильович Нагірний — механік-налагоджувальник швейних машин на Білоцерківському УВП. Трудівниці підприємства цінують його працю і пошуки, які спрямовані на підвищення продуктивності праці і поліпшення якості виробів. На підприємстві ніхто краще від нього не може налагодити швейну машину.

Та до майстерності шлях був довгий і тернистий. Після закінчення в 1962 році профтехшколи в м. Курську Іван Васильович приїхав до Білої Церкви. На підприємстві він змінив кілька спеціальностей, але жодна не принесла повного задоволення, хоча працював старанно і завжди з виробничими завданнями справлявся.

Коли директор УВП І. І. Котов запропонував Нагірному працювати механіком-налагоджувальником, той з радістю згодився. Декого здивувало рішення директора: глухого, що вже мав зовсім іншу спеціальність, призначили обслуговувати швейні машини. Минув деякий час і скептикам прийшлося знову дивуватись, але вже тому, що Іван Васильович невдовзі став одним з кращих механіків-налагоджувальників підприємства.

Так через кілька років пошуків він знайшов своє покликання. Своєю часу в газеті «Наше життя» було надруковано статтю «Справа професійної честі», в якій розповідалося про те, що на Білоцерківському УВП стан обслуговування і впровадження нового устаткування має бажати кращого.

Тепер становище змінилося, вказані недоліки вдалося усунути завдяки винахідливості Івана Васильовича. Першою його турботою було встановлення нових швейних машин 252 та 97 класів на своїй дільниці.

Якщо швеї відмовлялися спочатку від нового устаткування, то завдяки високим виробничим показникам нових машин на дільницях майстрів Н. І. Уварової, М. А. Норченко, почали вимагати і з інших дільниць на встановлення таких машин. Але механіки інших дільниць не змогли налагодити нормальну роботу. Тоді Івана Васильовича було призначено відповідальним за роботу всіх спецмашин УВП. Він гаряче взявся за справу, вміло організував налагоджувальників.

На дільницях З. Поперечної і Ф. Карук він налагодив роботу реконструйованої машини 252 класу для з'єднання поясів брюк у робочих костюмах ГОСТ 12548—67 тип А та тип Б по новій технології. Це дало змогу вивільнити трьох робітників з процесу, підвищити продуктивність і якість праці.

Зараз Іван Васильович налагоджує машини 203, 697, 237 класу. Двоголкова машина 237 класу зразу з'єднує деталі запошивним швом, що дозволяє підвищити продуктивність праці.

Або ще одне нововведення, яке полягає в тому, що на одній платформі встановлюються дві машини 22-А класу і 51 класу. Це економить виробничу площу і час швеї.

Рационалізаторська думка механіка завжди в пошуку. Характерний такий випадок. На машині 97 класу часто обривалась верхня нитка. Іван Васильович встановив: це трапляється внаслідок великої товщини показника нитконатягувача. Він змінив його товщину на 4 міліметри і нитка не обривається.

Навіть така «дрібниця», як виготовлення і впровадження спецпритосовувань для навішування ярликів на готові вироби, або незначна зміна лапки в машині 252 класу. Через те, що кінці лапки розширюються, робітниця не видно ширини шва при настрочуванні кишень. Іван Васильович спилив правий кут лапки і працювати стало зручніше.

І так завжди. Кожний день приносить Івану Васильовичу радість праці і пошуків.

І. КОЛОМИЧЕНКО.

РАДІОЕЛЕКТРОНІКА СЛУЖИТЬ ЛЮДЯМ

Досягнення сучасної радіоелектроніки створює всі умови для виготовлення досконалих слухових апаратів. Мініатюрні електроакустичні пристрої різних моделей надійно служать людям з пониженим слухом.

Останнім часом інженери й конструктори московського заводу слухових апаратів плідно працюють над створенням нових поліпшених конструкцій слухових апаратів. Вже запущено у виробництво новий апарат підвищеної потужності АК-5. Він відзначається кращими електроакустичними параметрами у порівнянні з апаратом АК-2.

Зокрема, у лабораторії заводу розроблено й проведено випробування спеціального апарату для тренування слуху при складній тугловухості, коли використання слухових протезів не дає результатів. Розробляється також промисловий зразок підсилювальної апаратури для спецшкіл слабочуючих.

На фото: (зліва направо) М. Шаповал — інвалід Великої Вітчизняної війни, Л. Овчаренко — завідувач Олександрійським клубом УТОГ і В. Федоров — робітник бази «Заготзерно» Кіровоградської області.

Текст і фото І. БЕРЕЗНЯКА.

У ВИРОБНИЧІЙ ЛАБОРАТОРІЇ

Біля шести років тому створена на Садгірському учбово-виробничому підприємстві виробнича лабораторія. Мета її організації — встановлення якості вироблюваної колективом продукції, визначення стану сировини тощо. І весь цей час її роботу очолює інженер-технолог Марина Бельфер. Досвідчений, ініціативний інженер вона робить все, для того, щоб лабораторія відповідала своєму призначенню, сприяла покращенню роботи на УВП.

Колектив лабораторії невеличкий, крім завідувача лабораторією тут працює лаборант Сільва

Шкрета. Проте, робота, яку тут виконують, значна і дуже потрібна. Тут вчасно виявляється бракована сировина й не допускається у виробництво. А для того, щоб брак не потрапив у цех колективу лабораторії необхідно бути надзвичайно уважним, треба постійно підвищувати свої знання, відноситися до покладених обов'язків творчо, з натхненням.

Велику увагу приділяють працівники лабораторії розробці та впровадженню технологічних процесів й режимів виробництва на вироблювану підприємством продукцію, складають плани розмі-

Включившись у соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки працівники розкрийно-підготовчого цеху Конопольського учбово-виробничого підприємства спрямовують всі зусилля на виконання планових завдань, на боротьбу за високу якість продукції.

Цей дружний колектив нараховує понад 35 чоловік, носить звання «Цех високої культури виробництва», яке присвоєно ще в 1970 році.

Коли заходиш в приміщення цеху, перше, що впадає в очі — квіти, багато квітів на вікнах, зразкова чистота на робочих місцях.

Весь колектив працює по-удар-

НАЗУСТРІЧ ПЕРШОТРАВНЮ

ноту. Хочеться багато теплих слів сказати про крейдувальницю Надію Марциняк-вську, яка добре оволоділа своєю професією. Вона вміло передає свої знання та навички молодим робітницям. Надія поєднує свою роботу з навчанням в Київському політехнічному інституті, бере активну участь в громадській роботі. Знаходить час відвідувати наш будинок культури, допомагає гуртківцям художньої самодіяльності. Надія Марциняк-вська член КППС, ударниця комуністичної праці.

Поруч працює подружжя Ромашенків. Понад 15 років працює в

розкрийному цеху Марія, а Микола — трохи менше, але в роботі один одному не уступають. Норми виконують на 115—130 процентів. Марії присвоєно звання «Майстер — золоті руки», Микола Ромашенко — ударник комуністичної праці.

З певністю можна сказати, що наш дружний колектив завдання третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки виконає достроково, зустріне Першотравень високими виробничими показниками.

Г. КОНОПЛЕНКО,
майстер розкрийно-підготовчого цеху УВП.

Першотравень трудівники Чернігівського УВП зустрічають ударною працею, високими показниками у виконанні виробничих завдань.

На фото: (зліва направо) ударниці комуністичної праці В. Лось, Г. Бабич, Г. Павленко, Л. Андреева — зобов'язалися особисті виробничі плани третього року п'ятирічки виконати достроково.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ПІДПРИЄМСТВО ВИСОКОЇ КУЛЬТУРИ ВИРОБНИЦТВА

Зовні виробничий корпус Білоцерківського УВП нічим особливим не відрізняється від багатьох інших будинків такого ж призначення. Та ось ви відчиняєте двері, переступаєте поріг і одразу потрапляєте в чисто прибране, затишене приміщення.

Ліворуч, при вході, увагу привертає добре оформлений стенд «Соціалістичні зобов'язання УВП на 1973 рік». Тут же — невелика за розміром дошка «Виконання змінних завдань бригадами», на якій крейдою чітко виведені цифри. Швеї, робітники підготовчого та закрийного цехів часто зупиняються біля неї. Та воно й зрозуміло. Адже кожному цікаво дізнатися, як вчора попрацював його колектив? Хто сьогодні попереду?

Піднімаємось на другий поверх. Вдодзг стіни — сходниками розміщено портрети передовиків виробництва, а на проміжній площадці стенди: «Понад двадцять років на рідному підприємстві», «Вони випереджають час». На УВП шанують ветеранів праці, пишуться тіми, на кого рівняється весь колектив.

Ще кілька сходинок і ми вже у швейному цеху, залитому яскравим світлом. У робочих спецвках та біленьких косинках, покращених горшоком, над машинками схилялися швеї. На вікнах штори, на стіні у кашпо кімнатні квіти...

Чисто і затишно тут. І не тільки в цьому цеху, а й на всіх ви-

робничих дільницях підприємства сталися добрі зміни. Одним словом, Білоцерківському УВП надало присвоєно звання: «Підприємство високої культури виробництва».

Змагання за присвоєння цього високого звання на підприємстві розпочалося ще в період підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Тоді було завершено будівництво виробничого корпусу. Це дало можливість розширити приміщення промірювального цеху, ідальні, обладнати побутові кімнати на інші служби.

Ще ширшого розмаху набрав цей рух в період підготовки до святкування 50-річчя утворення СРСР. На підприємстві було побілено та пофарбовано стіни приміщень згідно вимог НОП. Крім цього, реконструйовано витяжну вентиляцію, розширено закрийний цех, а також встановлено 12 машин 252-го та 203-го класів. Модернізація двох машин 252-го класу для пришивання поясів дала можливість вивільнити чотири робітниці.

Значно скорочено питому вагу важких ручних робіт. Всі вантажі подаються на другий поверх ліфтом, а крій та інші матеріали транспортують в межах цеху спеціальними візочками. Майже всі робочі місця забезпечені засобами дрібної механізації і спеціальними пристосуваннями (запошивальни-

ками, спецлапками, шаблонами та іншим). За рахунок впровадження заходів НОП вивільнено десять робітників.

Впровадження передової технології, зокрема, незйомного процесу, а також нового, більш продуктивного обладнання дало можливість підвищити якість швейних виробів.

Впровадження організаційно-технічних заходів для підвищення культури виробництва позитивно вплинуло на техніко-економічні показники підприємства. Так, понад річне завдання колектив додатково реалізував продукції на 120 тисяч карбованців. За 1972 рік одержано 102,4 карбованців надпланового прибутку.

Ритмічно розпочали трудівники УВП третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки. Понад квартальне завдання додатково випущено і реалізовано швейних виробів на 27 тисяч карбованців. Зараз трудівники підприємства змагаються за дострокове виконання квітневого плану.

...Завершено трудовий день. Швеї, закрийники, робітники промірювального цеху прибирають свої робочі місця... Кожен з них попрацював на совість і тому при виході кожному приємно прочитати напис великими літерами: «Спасибі за працю, бажаємо добре відпочити!»

Б. ПЕТРЕНКО.

ВІД СЛІВ ПЕРЕЙТИ ДО ДІЛА

Минулого року УВП-2 міста Харкова справило новосілля — перейшло в нові, сучасні цехи. Всіх нас радує, що колектив підприємства має хороші умови для плідної роботи, а Товариство проявляє велику турботу до потреб трудівників.

Зрозуміло, що з переходом до нових приміщень виникають додаткові труднощі в організаційній роботі. Справа в тому, що нові виробничі площі розраховані на вдвічі більшу кількість робітників. Поки що підприємство працює в одну зміну, встановлене нове устаткування використовується не на повну потужність, від чого підприємство несе збитки, держава не одержує багато продукції.

Щення устаткування, організації робочих місць, визначають виробничі потужності й завантаження устаткування.

Найактивнішу участь бере лабораторія і в розробці технічно обґрунтованих норм вироблюваної продукції, розраховує технічні норми витрат сировини, напівфабрикатів, матеріалів. Крім того, тут займаються розробленням технологічної документації, беруть участь у проведенні експериментальних робіт по освоєнню нових технологічних процесів і впровадженню їх у виробництво, сліду-

Здавалося б, питання набору робітників повинно бути одним з невідкладних завдань, і йому слід було приділити максимум уваги з боку адміністрації. Але до цього часу ділової, організаційської роботи по укомплектуванню кадрів не проведено. Обмежились тільки оголошенням в газеті та розвішанні їх біля проходної підприємства. Деяка кількість чуочих і глухих було прийнято на роботу. Але це не розв'язує проблеми. Взагалі, така форма роботи недопустима тому, що в кращому випадку будуть влаштовуватися на роботу чуочі, отже, статутна норма на підприємстві буде порушена.

Для того, щоб популяризувати переваги роботи на УВП і заціка-

ють за додержанням стандартів тощо.

Роботи, як бачите, багато, відповідальність велика. Та працівники лабораторії працюють сумлінно, без зайвої метушні, — спокійно, кваліфіковано.

І поки існує лабораторія, в якій старанно проводяться аналізи та іспити по визначенню фізико-механічних властивостей напівфабрикатів та готової продукції, можна бути впевненим — у виробництві брак допущений не буде.

Т. ПРОХОРЧУК.

вити глухих, які працюють на різних державних підприємствах, у Харківському Будинку культури глухих були заплановані різні заходи, де керівники УВП-2 могли зустрітись з членами УТОГ.

Бесіди про діяльність УВП-2 і його перспективи, які повинні були відбутись напочатку року, були перенесені на березень і тільки з вини адміністрації підприємства і до цієї пори не проведені. З тієї ж причини не відбувся і тематичний вечір: «Славімо золоті руки майстрів».

Як же директор УВП-2 т. Ясман Л. В. думає укомплектувати трудовий колектив за рахунок членів УТОГ міста?

Тільки розмовами у себе на підприємстві питання робочої сили не розв'яже, необхідно, на решті, перейти до діла, прийняти дієві заходи і якнайшвидше. При цьому не забувати про статутну норму, яка єдина для всього Товариства.

Б. КЕРЦМАН,
заступник голови міськвідділу УТОГ.
Харків.

Середа, 25 квітня 1973 р.

СВЯТКОВО прикрашений спортивний зал СКА. Тут в одній з кращих спортивних споруд Києва проводилася першість України з волейболу серед глухих спортсменів для команд І групи.

ди Н. Фішель. Школярка Київської спецшколи № 9, за результатами проведеної під час першості анкети, була визнана найрезультативнішою волейболісткою змагань. Після тривалої боротьби, гра за-

М. Биховському і, звичайно, на-полегливим тренуванням.

Однією з несподіванок першості став невдалий виступ команди Одеси. І одна з причин цього є те, що вже на протязі кількох років

зали по-справжньому високий клас гри й спортивну витриманість.

У перший день кияни в напруженій боротьбі виграли з рахунком 3:1 у команди Запоріжжя. Перемога в цій зустрічі дозволила київським спортсменам реально претендувати на звання чемпіонів. Легко перемогли суперників кияни, в останній день змагання вони зустрілися з минулорічним чемпіоном республіки — командою Житомира. Давній суперник киян і на цей раз завдав команді багато клопоту. Зустріч, яка проходила в надзвичайно напруженій боротьбі, закінчилась з рахунком 3:1. Волейбольна команда Києва, після довгої перерви, (останній раз кияни стали переможцями республіканських змагань у 1961 році), завоювала звання чемпіона України цього року. Високу майстерність, технічність продемонструвала команда під час змагань. Що ж, високе звання завоювано в чесній боротьбі по праву.

Прийнятною несподіванкою був виступ дебютанта І групи — команди Донецька, яка, не зважаючи на опір більш досвідчених суперників, змогла вийти у фінал й посісти 4 місце.

Вражає безвідповідальне відношення до таких серйозних змагань жіночих команд Сум, Львова, Іва-

но-Франківська й чоловічих команд Харкова, Сум, які, відверто кажучи, грали на рівні учнівських команд. Соромно було дивитися на гру цих волейболістів, які не були в змозі виконати навіть найпростіші елементи. Поразки цих команд, свідчать про те, що облівідали й спортивні федерації, незважаючи на великі кошти, які надаються їм, продовжують залишатися осторонь серйозної, щоденної роботи.

Першість України з волейболу серед команд УТОГ закінчилась. Вона показала помітне зростання майстерності спортсменів нашого Товариства. Але є й недоліки. І ними не можна нехтувати.

Слід сподіватися, що в 1974 році волейболісти України зможуть усунути недоліки в грі, які ще мають місце й збережуть високе звання золотих та срібних призерів СРСР. Гідно захистять спортивну гідність УТОГ на Всесоюзних змаганнях з волейболу.

На фото: (зверху вниз) чемпіон УТОГ 1973 року з волейболу — чоловіча та жіноча команди Київського облівдділу. Заступник голови ЦП УТОГ М. І. НЕПЛЮЙ вручає переможцям приз.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Стрункими рядами проходять сильніші волейболісти УТОГ міст Києва, Одеси, Запоріжжя, Львова, Харкова, Полтави, Донецька, Івано-Франківська, Сум, Миколаєва, Житомира.

Заступник голови ЦП УТОГ та Української спортивної федерації глухих М. І. Неплюй відмітила успіхи волейболістів Товариства в минулому році і побажала спортсменам успіхів на цьогорічних змаганнях.

Під звуки гімна Радянського Союзу, капітани команд — чемпіонів Товариства 1972 року — Анатолій Свиницький (Житомир) та Людмила Крамаровська (Одеса), урочисто піднімають прапор нашої Батьківщини. Змагання відкрито.

З самого початку першості стало ясно, що боротьба за нагороду між командами буде гострою і напруженою. Вже перша гра між волейболістками Києва та Одеси переконливо підтвердила це. Вона тривала біля двох годин і на протязі всього цього часу, майже до останньої хвилини було важко визначити: хто переможе?

Це була красива, майстерно проведена гра. Приємно було дивитися на поєдинок, що неодноразово виникав на майданчику між 17-річною киянкою Наталією Фішель та досвідченою одеситкою Людмилою Крамаровською. Щире захоплення та оплески глядачів викликали вдало проведені напа-

кінчилась з рахунком 3:1 на користь команди Києва.

Слід відмітити, що в жіночій команді Києва вдало поєднується молодість й майстерність. Склад команди, безумовно, відмінно підібраний, волейболістки перспективні. Це красномовно підтвердив дальший хід першості. Перемігши своїх суперниць з переконливим рахунком 3:0, команда Києва стала чемпіоном України 1973 року.

Непогане враження залишила і гра жіночих команд Запоріжжя й Житомира. Волейболістки Житомира чіткою грою та дисциплінованістю вибороли зустріч з рахунком 3:2. У фіналі ця команда зайняла четверте місце. Надзвичайний успіх минулорічних дебютанток свідчить про серйозну підготовку команди, про високу відповідальність спортсменок та вдумливу роботу з ними тренера, майстра спорту Д. Железного.

Хороших результатів на змаганнях досягла команда Запоріжжя. Стала гра волейболісток Запоріжжя дозволила їм в передостанній день першості з рахунком 3:0 одержати перемогу над минулорічним чемпіоном — командою Одеси. Ця (в минулому досить посередня за технікою гри) команда за останні два роки значно підвищила свою майстерність й зайняла на першості друге місце. Безумовно, цьому успіхові команди зобов'язана своєму тренеру і

команда не поновлює свій склад. Правда, на цьогорічних змаганнях команда посіла третє місце. Тому-то тренеру команди — майстру спорту В. Навроцькому слід подумати над питанням: як виступлять одеситки на першості 1974 року? І зробити, зрозуміло, належні висновки.

Серед чоловічих команд впевнено лідирували волейболісти Києва (тренер В. Копчинський). Харак-

терна особливість команди — грамотна гра й сильний напад. Особливо хотілося б відзначити гру ветерана І. Дибі, П. Різника, а також молодих гравців О. Потопальського та Я. Тісовського, які пока-

Куди піти вчитися?

ОГОЛОШЕННЯ

Центральне правління Українського товариства глухих повідомляє, що з 1-го травня 1973 року оголошується прийом учнів на стаціонарні курси підготовки клубних працівників при Курсовій базі УТОГ.

На курси підготовки клубних працівників приймаються особи у віці до 30 років з освітою не нижче 12 класів школи глухих, 10 класів школи туговухих, або 8 класів масової школи.

Строк навчання — 2,5 роки.

Спеціальність — клубний працівник.

Учні забезпечуються стипендією 21 карбованець на місяць, харчуванням з розрахунку 30 карбованців на місяць, безкоштовним гуртожитком.

Прийом заяв на курси — з 1 травня до 1 вересня 1973 року. Вступні іспити проводитимуться з 10 по 14 вересня 1973 року з таких предметів:

1. Переказ [з російської або української мови — на вибір вступника];
2. Література [усно, в обсязі 12 класів школи глухих або 10 класів школи туговухих];
3. Перевірка акторських даних [виконання вступниками драматичного етюда на задану тему].

До заяви додаються:

1. Свідцтво про освіту;
2. Автобіографія;
3. Направлення облівдділу УТОГ;
4. Характеристика з місця навчання або роботи;
5. Лікарська довідка про стан здоров'я [форма № 286];

Трудова книжка і паспорт пред'являються особисто; прийом документів і видачу довідок проводить Курсова база УТОГ.

Адреса Курсової бази: поштовий індекс 252023, Київ-23, вул. Шота Руставелі, 15. Їхати від залізничного вокзалу трамваем № 30 до зупинки «Палац спорту».

Центральне правління УТОГ просить голів правлінь обласних відділів, директорів УВП, будинків культури і клубів, директорів шкіл глухих і туговухих дітей — широко оповістити про набір учнів на курси підготовки клубних працівників, надати допомогу вступаючим на навчання в оформленні необхідних документів і у підготовці до вступних іспитів.

До проведення організаційної та роз'яснючої роботи про вступ на навчання на курси підготовки клубних працівників серед юнаків і дівчат залучити громадськість обласних відділів, будинків культури і шкіл глухих.

Наступний номер газети вийде 1 Травня.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.
«Наша життя» — орган Центрального правління Українського тел. 67-38-43.

Київ, друк. УВП-3, зам. 478—5000. 73 р.

Вечори дружби

Днями колектив художньої самодіяльності Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського побував з гастрольною поїздкою у Латвії.

Зустріч відбулася в Палаці культури «Рітаусма». Новий зал, розрахований на 500 місць, був переповнений. Присутні тепло зустріли киян, палкими оплесками вітали самодіяльних аматорів УТОГ. Особливо сподобались латиським друзям виступ лауреатів фестивалю УТОГ, золотих медалістів — народний самодіяльний ансамбль танців.

Колектив ансамблю, на чолі з балетмейстром Н. Трубецькою, підготував до поїздки цікаві номери. Так, глядачі могли подивитися сценки з оперети Дунаєвського «Вільний вітер» у виконанні солістів ансамблю І. Радієвського, С. Кесарева, В. Бондаря, В. Кутюї.

Прийомне враження залишив у глядачів виступ танцюристів С. Марченко і В. Брунь, які з надзви-

чайного ліричності виконали танець «Іграшка». Сподобалась рижанам й сценка з спектаклю «Весілля в Малинівці», яку виразно, з тонким гумором виконали С. Кесарев та О. Ільченко.

Спражню овацію в залі викликав виступ представників оригі-

нального жанру Володимира та Валентини Скурчинських. Один номер змінювався другим. На закінчення концерту з вітальним словом виступив директор Палацу культури «Рітаусма» Б. Борис. Він красно подякував братам-українцям за високу майстерність і вручив киянам від імені присутніх пам'ятний сувенір.

С. ГУБКІН.

Усім колективом

Під час весняних канікул педагоги Новомиргородської спецшколи-інтернату глухих дітей вивчили будову вузькоплівочного проектора, опанували технікою демонстрування 16-міліметрових кінофільмів, ознайомились з правилами техніки безпеки під час демонстрування кінофільмів. Теоретичні знання з кіносправи передав слухачам завідувач районною фільмотекою Г. Дроворуб. Він же керував усіма практичними заняттями.

Кваліфікаційна комісія в складі Г. Дроворуба, техкерівника райвідділу кінофікації А. Тригуба, інспектора держпожнадзора лейтенанта міліції В. Полоненка прийняла від педагогів заліки й екзамени. Права кінодемонстратора одержали 44 вчителі та вихователі.

У школі є три проектори, десять фільмоскопів, три епідіоскопи, невеличка власна фільмотека діафільмів. Після проходження працівниками школи технічного всеобучу, використання наявних технічних засобів у навчально-виховній роботі буде кваліфікованим і повнішим.

М. СУХОВ,
вчитель.